

Sygn.akt III AUa 587/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 lipca 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Marek Szymanowski

Protokolant: Barbara Chilimoniuk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 21 lipca 2021 r. w B.

sprawy z odwołania J. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o prawo do świadczenia przedemerytalnego

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

od wyroku Sądu Okręgowego w Łomży III Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 2 marca 2021 r. sygn. akt III U 492/20

I. **oddala apelację;**

II. **zasądza od Skarbu Państwa (Kasa Sądu Okręgowego w Łomży) na rzecz radcy prawnego A. S. kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych powiększoną o należny od tej kwoty podatek VAT - tytułem wynagrodzenia kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu w II instancji.**

Marek Szymanowski

Sygn. akt III AUa 587/21

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 11 września 2020 r. znak (...)- (...)-/SP5 Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B., po rozpatrzeniu wniosku z 30.12.2019 r., odmówił J. P. przyznania świadczenia przedemerytalnego, powołując się na art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych (tj. Dz. U. z 2019 r., poz. 2173). Podstawą odmowy był brak udowodnienia, że do rozwiązania stosunku pracy doszło z przyczyn dotyczących zakładu pracy w rozumieniu przepisów ustawy o promocji zatrudnienia.

W odwołaniu od powyższej decyzji J. P. podniósł, iż decyzja jest dla niego krzywdząca, gdyż spełnia on wszystkie przesłanki, od których uzależnione jest przyznanie prawa do świadczenia przedemerytalnego. Udowodnił 40-letni staż pracy, wymagany okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych, a rozwiązanie ostatniego stosunku pracy nastąpiło z przyczyn dotyczących zakładu pracy (k. 1).

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie, powołując się na art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych, art. 2 ust. 1 pkt 29 ustawy z 20.04.2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy oraz artykuły 3, 5, 6 i 66 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego z dnia 29

kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.Urz.U.E.L Nr 166). Zaznaczył, że na podstawie wyżej powołanych przepisów, w sprawach o świadczenia przedemerytalne nie mają zastosowania przepisy Artykułu 5 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego dotyczące równego traktowania pewnych okoliczności lub zdarzeń, którym przypisywane są określone skutki prawne. Zatem w niniejszej sprawie brak jest podstaw prawnych do uznania, iż rozwiązanie stosunku pracy w Wielkiej Brytanii nastąpiło z przyczyn dotyczących zakładu pracy w rozumieniu przepisów w/w ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r.

Wyrokiem z dnia 2 marca 2021 r. Sąd Okręgowy w Łomży zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał J. P. świadczenie przedemerytalne od 31 grudnia 2019 roku i stwierdził odpowiedzialność organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji o przyznaniu prawa do świadczenia. Orzekając o kosztach zasądził od Skarbu Państwa (kasa Sądu Okręgowego w Łomży) na rzecz Kancelarii Radcy Prawnego A. S. kwotę 90 (dziewięćdziesiąt) złotych powiększoną o stawkę podatku VAT tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

Sąd Okręgowy ustalił, że J. P. urodził się (...) Od 15.03.1976 r. został uczniem praktycznej nauki zawodu kowala w Cechu (...) w G.. Naukę kontynuował do 15.03.1979 r. Zakończył ją egzaminem czeladniczym zdany 25.04.1979 r. W okresie od 28.04.1979 r. do 17.03.1981 r. odbył zasadniczą służbę wojskową. Następnie od 2.11.1981 r. rozpoczął pracę w Zakładach (...) w G.. Zatrudnienie kontynuował kolejno w Zakładzie (...) w G., Nadleśnictwie R., Zakładzie (...) w T., firmie (...) w A.. W roku 1996 oraz od 11.01.1997 r. do 31.12.2006 r. prowadził własną działalność gospodarczą. Wielokrotnie zarejestrowany był jako osoba bezrobotna z prawem do zasiłku. Od sierpnia 2008 r. zatrudnił się jako pracownik tymczasowy w agencji zatrudnienia. Od 24.03.2013 r. zatrudniony został na podstawie umowy o pracę w firmie (...) Ltd. w Wielkiej Brytanii. Pismem z dnia 18.12.2018 r. umowa w tej firmie została mu wypowiedziana ze skutkiem na dzień 20.01.2019 r. z powodu redukcji stanowiska pracy w wyniku braku odpowiedniego dla powoda alternatywnego stanowiska (pismo akta ZUS k. 23).

W dniu 25.02.2019 r. J. P. zarejestrował się w Powiatowym Urzędzie Pracy w Ł. jako osoba bezrobotna. W dniu 24.08.2019 r. upłynął 180 okres pobierania zasiłku, przyznanego do dnia 24.02.2020 r.

30.12.2020 r. J. P. złożył w placówce ZUS wniosek o przyznanie mu świadczenia przedemerytalnego. W dniu złożenia powyższego wniosku posiadał 39 lat, 6 miesięcy i 2 dni okresów składkowych oraz 2 lata i 11 dni okresów nieskładkowych – łącznie 41 lat, 6 miesięcy i 13 dni okresów ubezpieczenia.

Decyzją z 11 września 2020 r. znak (...) - (...) -/SP5 – obecnie zaskarżoną - Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B., po rozpatrzeniu wniosku z 30.12.2019 r., odmówił J. P. przyznania świadczenia przedemerytalnego, powołując się na art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych (tj. Dz. U. z 2019 r., poz. 2173). Powyższe okoliczności Sąd ustalił na podstawie akt ZUS.

Czyniąc swoje rozważania Sąd Okręgowy wskazał, że przy ocenie warunków, od spełnienia których uzależnione jest prawo do świadczenia przedemerytalnego, kluczowe znaczenie mają m. in.: przyczyna rozwiązania stosunku pracy, staż pracy u ostatniego pracodawcy, ogólny staż pracy oraz wymóg pobierania zasiłku dla bezrobotnych przez ustawowo określony czas.

Zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych (Dz. U. z 2020 r., poz. 1725):

„Prawo do świadczenia przedemerytalnego przysługuje osobie, która:

1) do dnia rozwiązania stosunku pracy lub stosunku służbowego z powodu

likwidacji pracodawcy lub niewypłacalności pracodawcy, w rozumieniu przepisów o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy, u którego była zatrudniona lub pozostawała w stosunku służbowym przez okres

nie krótszy niż 6 miesięcy, ukończyła co najmniej 56 lat - kobieta oraz 61 lat - mężczyzna i posiada okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, lub

2) do dnia rozwiązania stosunku pracy lub stosunku służbowego z przyczyn

dotyczących zakładu pracy, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz.U. z 2020 r. poz. 1409), zwanej dalej „ustawą o promocji zatrudnienia”, w którym była zatrudniona przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, ukończyła co najmniej 55 lat - kobieta oraz 60 lat - mężczyzna oraz posiada okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 30 lat dla kobiet i 35 lat dla mężczyzn, lub

3) do dnia ogłoszenia upadłości prowadziła nieprzerwanie i przez okres nie

krótszy niż 24 miesiące pozarolniczą działalność, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2020 r. poz. 266, 321, 568, 695, 875 i 1291), zwanej dalej „ustawą o systemie ubezpieczeń społecznych”, i za ten okres opłaciła składki na ubezpieczenia społeczne oraz do dnia ogłoszenia upadłości ukończyła co najmniej 56 lat - kobieta i 61 lat - mężczyzna i posiada okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, lub

4) zarejestrowała się we właściwym powiatowym urzędzie pracy w ciągu 30 dni

od dnia ustania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, pobieranej nieprzerwanie przez okres co najmniej 5 lat, i do dnia, w którym ustało prawo do renty, ukończyła co najmniej 55 lat - kobieta oraz 60 lat - mężczyzna i osiągnęła okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, lub

4a) zarejestrowała się we właściwym powiatowym urzędzie pracy w ciągu 60 dni od

dnia ustania prawa do świadczenia pielęgnacyjnego lub specjalnego zasiłku opiekuńczego, o których mowa w ustawie z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (Dz.U. z 2020 r. poz. 111), lub zasiłku dla opiekuna, o którym mowa w ustawie z dnia 4 kwietnia 2014 r. o ustaleniu i wypłacie zasiłków dla opiekunów (Dz.U. z 2020 r. poz. 1297), pobieranych nieprzerwanie przez okres co najmniej 365 dni, jeżeli utrata prawa do nich była spowodowana śmiercią osoby, nad którą opieka była sprawowana, i do dnia, w którym ustało prawo do świadczenia pielęgnacyjnego, specjalnego zasiłku opiekuńczego lub zasiłku dla opiekuna, ukończyła co najmniej 55 lat - kobieta oraz 60 lat - mężczyzna i osiągnęła okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, lub

5) do dnia rozwiązania stosunku pracy z przyczyn dotyczących zakładu

pracy, w rozumieniu przepisów ustawy o promocji zatrudnienia, w którym była zatrudniona przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, posiada okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 35 lat dla kobiet i 40 lat dla mężczyzn, lub

6) do dnia 31 grudnia roku poprzedzającego rozwiązanie stosunku pracy lub

stosunku służbowego, z powodu likwidacji pracodawcy lub niewypłacalności pracodawcy, w rozumieniu przepisów o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy, u którego była zatrudniona lub pozostawała w stosunku służbowym przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, posiadała okres uprawniający do emerytury wynoszący co najmniej 34 lata dla kobiet i 39 lat dla mężczyzn.

Za okres uprawniający do emerytury, o którym mowa w ust. 1, uważa się okres ustalony zgodnie z przepisami [art. 5-9](#), [art. 10 ust. 1](#) oraz [art. 11](#) ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2020 r. 53, z późn. zm.) zwanej dalej „ustawą o erfus”. W myśl art. 5 ust. 1 ustawy o erfus przy ustalaniu prawa do emerytury uwzględnia się okresy składkowe i nieskładkowe. Z kolei okresami składkowymi są między innymi

okresy ubezpieczenia (art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy o erfus). Natomiast okresami ubezpieczenia są wg definicji z art. 4 pkt 5 ustawy o erfus są okresy opłacania składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe.

Organ rentowy rozpoznał wniosek o świadczenie przedemerytalne w oparciu o przepis art. 2 ust. 1 pkt 5 powołanej ustawy o świadczeniach przedemerytalnych, zgodnie z którym prawo do świadczenia przedemerytalnego uzyskuje mężczyzna, który spełnia łącznie następujące warunki:

- posiada status osoby bezrobotnej,
- pobierał przez co najmniej 6 miesięcy zasiłek dla bezrobotnych przed zgłoszeniem wniosku o świadczenie,
- w trakcie pobierania zasiłku dla bezrobotnych nie odmówił bez uzasadnionej przyczyny propozycji przyjęcia odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej,
- złożył wniosek o świadczenie przedemerytalne w terminie nieprzekraczającym 30 dni od daty wydania przez PUP dokumentu poświadczającego 6- miesięczny okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych,
- do dnia rozwiązania stosunku pracy lub stosunku służbowego z przyczyn dotyczących zakładu pracy, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz.U. z 2019 r. poz. 1482, 1622 i 1818), zwanej dalej „ustawą o promocji zatrudnienia”, w którym był zatrudniony przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, posiada okres uprawniający do emerytury wynoszący co najmniej 40 lat.

Sąd Okręgowy wskazał dalej, że zgodnie z przepisem art. 2 ust. 1 pkt 29 ustawy z dnia 20.04.2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (tj. Dz.U. z 2020 r., poz. 1409) przyczyny dotyczące zakładu pracy oznaczają:

a) rozwiązanie stosunku pracy lub stosunku służbowego z przyczyn

niedotyczących pracowników, zgodnie z przepisami o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników lub zgodnie z przepisami ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. - Kodeks pracy (Dz.U. z 2019 r. poz. 1040, 1043 i 1495), w przypadku rozwiązania stosunku pracy lub stosunku służbowego z tych przyczyn u pracodawcy zatrudniającego mniej niż 20 pracowników,

b) rozwiązanie stosunku pracy lub stosunku służbowego z powodu

ogłoszenia upadłości pracodawcy, jego likwidacji lub likwidacji stanowiska pracy z przyczyn ekonomicznych, organizacyjnych, produkcyjnych albo technologicznych,

c) wygaśnięcie stosunku pracy lub stosunku służbowego w przypadku śmierci

pracodawcy lub gdy odrębne przepisy przewidują wygaśnięcie stosunku pracy lub stosunku służbowego w wyniku przejścia zakładu pracy lub jego części na innego pracodawcę i niezaproponowania przez tego pracodawcę nowych warunków pracy i płacy,

d) rozwiązanie stosunku pracy przez pracownika na podstawie art. 55 §

1¹ ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. - Kodeks pracy z uwagi na ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków wobec pracownika;

W myśl przepisu Artykułu 3 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.Ur.UE.L Nr 166, str. 1) niniejsze rozporządzenie stosuje się do całego ustawodawstwa odnoszącego się do następujących działów zabezpieczenia społecznego:

a) świadczeń z tytułu choroby;

- b) świadczeń z tytułu macierzyństwa i równoważnych świadczeń dla ojca;
- c) świadczeń z tytułu inwalidztwa;
- d) świadczeń z tytułu starości;
- e) rent rodzinnych;
- f) świadczeń z tytułu wypadków przy pracy i choroby zawodowej;
- g) zasiłków na wypadek śmierci;
- h) świadczeń dla bezrobotnych;
- i) **świadczeń przedemerytalnych;**
- j) świadczeń rodzinnych;

Artykuł 5 tegoż Rozporządzenia stanowi, iż o ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej oraz w świetle specjalnych wprowadzonych przepisów wykonawczych, zastosowanie mają następujące przepisy:

- a) w przypadkach, w których na podstawie ustawodawstwa właściwego Państwa Członkowskiego, otrzymywanie świadczeń z zabezpieczenia społecznego i inny dochód ma pewne skutki prawne, odpowiednie przepisy tego ustawodawstwa mają zastosowanie także do otrzymywanych świadczeń równoważnych nabytych na podstawie prawodawstwa innego Państwa Członkowskiego lub dochodów osiągniętych w innym Państwie Członkowskim;
- b) w przypadkach, w których na podstawie ustawodawstwa właściwego Państwa Członkowskiego, zaistnieniu pewnych okoliczności lub zdarzeń przypisywane są określone skutki prawne, to Państwo Członkowskie uwzględnia podobne okoliczności lub zdarzenia zaistniałe w każdym Państwie Członkowskiego tak jak gdyby miały one miejsce na jego własnym terytorium.

Następnie Artykuł 6 Rozporządzenia stanowi, iż: i ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, właściwa instytucja Państwa Członkowskiego, której ustawodawstwo uzależnia:

- nabycie, zachowanie, przysługiwanie lub odzyskanie prawa do świadczeń,
- objęcie przez ustawodawstwo, lub
- dostęp do lub zwolnienie z ubezpieczenia obowiązkowego, fakultatywnego kontynuowanego lub dobrowolnego, od spełnienia okresów ubezpieczenia, zatrudnienia, pracy na własny rachunek lub zamieszkania, bierze pod uwagę w niezbędnym zakresie okresy ubezpieczenia, zatrudnienia, pracy na własny rachunek lub zamieszkania spełnione na podstawie ustawodawstwa każdego innego Państwa Członkowskiego, tak jakby były to okresy spełnione na podstawie stosowanego przez nie ustawodawstwa.

Sąd Okręgowy zwrócił przy tym uwagę, że zgodnie z przepisem artykułu 66 w/w Rozporządzenia w przypadkach, w których stosujące się ustawodawstwo uzależnia prawo do świadczeń przedemerytalnych od spełnienia okresów ubezpieczenia, zatrudnienia lub pracy na własny rachunek, nie mają zastosowania przepisy art. 6.

Tak więc ostatnio wymieniony przepis Rozporządzenia wyłącza przy ubieganiu się o świadczenie przedemerytalne możliwość doliczenia okresu ubezpieczenia, zatrudnienia, pracy na własny rachunek lub zamieszkania spełnionego na podstawie ustawodawstwa każdego innego Państwa Członkowskiego, tak jakby były to okresy spełnione na podstawie stosowanego przez nie ustawodawstwa. W sytuacji odwołującego się regulacja ta nie ma zastosowania, gdyż okres łącznego ubezpieczenia J. P. w Rzeczypospolitej Polskiej sam w sobie spełnia warunek określony w art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych.

Regulację artykułu 66 Rozporządzenia 883/2004 należy interpretować ściśle. Oznacza to zaś zdaniem Sądu Okręgowego, że wbrew twierdzeniu organu rentowego, w sprawach o świadczenia przedemerytalne dopuszczalne jest stosowanie zasady równego traktowania świadczeń, dochodów, okoliczności lub zdarzeń wynikającej z przepisu artykułu 5 Rozporządzenia.

Dlatego wymienioną w wypowiedzeniu J. P. umowy o pracę przez pracodawcę brytyjskiego przyczynę opisaną w piśmie z 18 grudnia 2018 r. z powodu „...redukcji Pana stanowiska pracy w wyniku braku odpowiedniego dla Pana alternatywnego stanowiska” ...należy ocenić jako przyczynę opisaną w art. 2 ust. 1 pkt 29 lit. b ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy. Doszło do likwidacji stanowiska pracy powoda z przyczyn ekonomicznych. Jak wyjaśnił odwołujący na rozprawie po jego zwolnieniu doszło do likwidacji całego zakładu rybnego, w którym on pracował.

W odniesieniu do przesłanek wymaganych w art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych należy stwierdzić, że wnioskodawca spełnia wszystkie wymienione w nim warunki do nabycia prawa do świadczenia przedemerytalnego, ponieważ udowodnił on 40 lat okresów ubezpieczenia, posiada status osoby bezrobotnej, pobierał przez co najmniej 6 miesięcy zasiłek dla bezrobotnych przed zgłoszeniem wniosku o świadczenie, w trakcie pobierania zasiłku dla bezrobotnych nie odmówił bez uzasadnionej przyczyny propozycji przyjęcia odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, złożył wniosek o świadczenie przedemerytalne w terminie nieprzekraczającym 30 dni od daty wydania przez PUP dokumentu poświadczającego 6- miesięczny okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych,

Reasumując Sąd Okręgowy przyjął, że wnioskodawca spełnia warunki do przyznania mu świadczenia przedemerytalnego przewidzianego w art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych (Dz. U. z 2020 r., poz. 1725) i dlatego na podstawie art.477¹⁴ § 2 k.p.c. uwzględnił odwołanie.

W punkcie 2 wyroku mając za podstawę art. 118 ust. 1a ustawy o e.r.f.u.s. w zw. z art. 11 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych Sąd Okręgowy orzekł odpowiedzialność organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji(korzystnej). Odpowiedzialność te wywiódł z faktu, że do odmowy przyznania świadczenia doszło jedynie w wyniku zastosowania błędnej interpretacji przepisów Rozporządzenia nr 883/2004 (...) (WE).

W punkcie 3. wyroku zasądzono na rzecz Kancelarii Radcy Prawnego A. S. wynagrodzenie na podstawie § 15 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3.10.2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. z 2019 r., poz. 68).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. (pełnomocnictwo w aktach) zaskarżył powyższy wyrok w całości i zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego tj. przepisu art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych w związku z art. art. 2 ust. 1 pkt 29 b ustawy z 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy poprzez uznanie, że ubezpieczony spełnia warunki do przyznania mu prawa do świadczenia przedemerytalnego.

Czyniąc powyższy zarzut apelacja wносиła o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i oddalenie odwołania.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje

Apelacja organu rentowego nie jest zasadna i podlegała oddaleniu.

Przede wszystkim należało dostrzec, że w apelacji podniesiono w istocie tylko zarzut naruszenia prawa materialnego, a zatem nie podniesiono zarzutów procesowych. Jak wiadomo sąd odwoławczy rozpoznający apelację związany jest zarzutami naruszenia prawa procesowego, za wyjątkiem nieważności postępowania, którą w granicach zaskarżenia sąd odwoławczy może (i powinien) uwzględnić nawet z urzędu. Z urzędu uwzględnia również stwierdzone przez siebie naruszenie prawa materialnego (por. uchwała Sądu Najwyższego 7 sędziów - zasada prawna z dnia 31 stycznia 2008

r. III CZP 49/07 OSNC 2008/6/55, Prok.i Pr.-wkl. (...), Biul.SN 2008/1/13, Wspólnota (...)). Dla jasności wyводу przypomnieć wypada, iż za naruszenie prawa materialnego Sąd Najwyższy przyjmuje również zastosowanie przepisów prawa materialnego do niewystarczająco precyzyjnie ustalonego stanu faktycznego (por. w tym zakresie : wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 listopada 2011 r. I UK 164/11, LEX nr 1135989, wyrok z dnia 29 listopada 2002 r., IV CKN 1532/00, LEX nr 78323, postanowienie z dnia 11 marca 2003 r., V CKN 1825/00, Biuletyn SN-Izba Cywilna 2003 nr 12). Odnosząc powyższe do sprawy niniejszej stwierdzić należy, iż brak zarzutów obrazy prawa procesowego w apelacji skutkować musi przyjęciem stanu faktycznego ustalonego przez Sąd Okręgowy jako stanu ustalonego niewadliwie.

W istocie w sprawie kwestią sporną była wykładnia art. 66 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.Urz.UE.L Nr 166, str. 1) w kontekście wyznaczenia przez ten przepis zakresu stosowana art. 6 Rozporządzenia do świadczeń przedemerytalnych. Jak wiadomo świadczenia przedemerytalne zostały unormowane w przepisach wspólnotowej koordynacji po raz pierwszy dopiero we wspomnianym Rozporządzeniu. Pod pojęciem tym prawodawca unijny rozumie (por. art. 1 lit. x rozporządzenia nr 883/2004) wszystkie świadczenia pieniężne inne niż zasiłek dla bezrobotnych lub wcześniejsze świadczenie z tytułu starości, a emerytury udzielane od określonego wieku pracownikom, którzy ograniczyli, zaprzestali lub zawiesili swą dającą wynagrodzenie pracę do wieku, w którym kwalifikują się do emerytury lub do wcześniejszej emerytury, a których otrzymywanie nie jest uzależnione od tego, czy zainteresowana osoba pozostaje w dyspozycji służb zatrudnienia właściwego państwa; "wcześniejsze świadczenie z tytułu starości" oznacza świadczenie udzielane przed osiągnięciem zwykłego wieku emerytalnego, które albo jest nadal przyznawane po osiągnięciu wspomnianego wieku, albo jest zastępowane innym świadczeniem z tytułu starości. Artykuł 66 Rozporządzenia wyłącza zastosowanie art. 6, czyli generalnej zasady sumowania okresów. Znalazło to wyraz w pkt 33 preambuły do rozporządzenia nr 883/2004, gdzie stwierdza się, że niezbędne jest ujęcie w zakresie niniejszego rozporządzenia ustawowych systemów przedemerytalnych i zagwarantowanie w ten sposób zarówno równego traktowania i możliwości eksportowania świadczeń przedemerytalnych, jak i przyznawania zainteresowanej osobie świadczeń rodzinnych i zdrowotnych, zgodnie z przepisami niniejszego rozporządzenia. Jednak zasada sumowania okresów nie powinna mieć zastosowania, jako że ustawowe systemy przedemerytalne występują tylko w bardzo ograniczonej liczbie państw członkowskich. Nie ma natomiast żadnych ograniczeń w zakresie eksportu świadczeń przedemerytalnych (art.7). Przypomnieć trzeba, że orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalił się pogląd, że przepisy regulujące system zabezpieczenia społecznego ze względu na swoją istotę i konstrukcję podlegają wykładni ścisłej. Nie powinno się więc stosować do nich wykładni celowościowej, funkcjonalnej lub aksjologicznej w opozycji do wykładni językowej, jeżeli ta ostatnia prowadzi do jednoznacznych rezultatów interpretacyjnych, a zatem nie można ich poddawać ani wykładni rozszerzającej, ani zważającej, modyfikującej (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 16 sierpnia 2005 r., I UK 378/04, OSNP 2006 nr 13-14, poz. 218; z dnia 23 października 2006 r., I UK 128/06, OSNP 2007 nr 23-24, poz. 359; z dnia 29 stycznia 2008 r., I UK 239/07, OSNP 2009 nr 7-8, poz. 103; z dnia 4 marca 2008 r., II UK 129/07, OSNP 2009 nr 11-12, poz. 155; z dnia 19 maja 2009 r., III UK 6/09, LEX nr 509028). Ś. i literalna wykładnia art. 66 Rozporządzenia nie prowadzi do wniosku, że wyklucza ona dopuszczalność identycznego traktowania rozwiązania stosunku pracy z ubezpieczonym (polskim obywatelem) z przyczyn dotyczących tego zakładu w innym Państwie członkowskim za zrównane z rozwiązaniem w Polsce. Nie znajduje uzasadnienia stanowisko, według którego świadczenia przedemerytalne są objęte unijną koordynacją systemów zabezpieczenia społecznego wyłącznie w zakresie eksportu świadczeń i przyznawania prawa do świadczeń rodzinnych i zdrowotnych. Odmienna wykładnia w tym zakresie prowadziłaby do wykreowania gorszej sytuacji obywatela polskiego tylko z tego powodu, że skorzystał on ze swobody przemieszczania i podjęcia pracy w jednym z państw Unii Europejskiej. Stanowiska takie prowadziłby też to naruszenie art. 5 lit. b rozporządzenia nr 883/04, zgodnie z którym w przypadkach, w których na podstawie ustawodawstwa właściwego Państwa Członkowskiego, zaistnieniu pewnych okoliczności lub zdarzeń przypisywane są określone skutki prawne, to Państwo Członkowskie uwzględnia podobne okoliczności lub zdarzenia zaistniałe w każdym Państwie Członkowskiego tak jak gdyby miały one miejsce na jego własnym terytorium. Byłaby też nie do pogodzenia regulacjami dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 29 kwietnia 2004 r. (Dz.U.U.E z 30.04.2004) w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i

pobytu na terytorium Państw Członkowskich, i samym Traktatem o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej (art. 21 ust. 1 i art. 45 (...)) przyznających swobodę przemieszczania po wspólnocie ,w tym również w celu podjęcia zatrudniania

Prezentowana powyżej wykładnia przez Sąd Apelacyjny nie jest nowa i ma już utrwalone stanowisko w judykaturze (por. w tym wyroki Sądów Apelacyjnych: w K. z dnia 30 października 2012 r. III AUa 2390/11, LEX nr 1236511; w K. z dnia 15 kwietnia 2015 r. III AUa 518/14, 1749585; w G. z dnia 26 października 2015 r. III AUa 805/15, LEX nr 1842221) .

Podniesiony w apelacji zarzut naruszenia prawa materialnego nie potwierdził się co oznacza, że apelacja podległa oddaleniu na zasadzie art. 385 k.p.c. jako niezasadne.

O kosztach pomocy prawnej udzielonej z urzędu orzeczono na podstawie §4 ust. 1 i 4 i 15 ust. 1 pkt 5 z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz.U.2019.68 j.t.) oraz § 10 ust.1 pkt 2. Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2018.265 j.t.) w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 23 kwietnia 2020 r. SK 66/19 (OTK-A 2020/13) stwierdzającego niekonstytucyjność dyferencjacji stawek adwokackich wyłącznie z uwagi na sposób ustanowienia w sprawie z urzędu.

Na podstawie art. 15 z z s1 pkt 4 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem (...)19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. poz. 1842, z późn. zm.) w związku z art. 6 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 28 maja 2021 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2021.1090) – niniejsza sprawa podlegała rozpoznaniu w składzie jednoosobowym .